

ערב חברים מספרים על מיכה - שנות הנעורים בנוה מגן

גידי : טוב אז, תמונה ראשונה שאני רואה, מתוך העבר זה אותה הגבעה, מול שאול, הייתה גבעה חמרה קטנה, ושם הייתה קבוצה, הייתה קבוצת כדורגל, הייתה לנו קבוצה קטנה, אנשים שאני זוכר מתוך הקבוצה הזאת זה צביקה דפני, זה שאול, זה צביקה שפיר, זה דודי כמובן והיו הרבה סיפורים מהתקופה הזאת, ואורנה שגרה שם בפינה, הפנס על יד אורנה והאבנים שזרקנו. ושמיכה רדף אחרי דודי, דודי נמלט לעץ הדומים, את כל הדברים האלה אנחנו זוכרים. ששלמה טרנס שכח את האופניים שלו כל פעם על הגבעה ואת המלחמות עם משה הגדול ומשה הקטן. צביקה אתה בטח זוכר את המלחמה פה.

צביקה : מאחר שאני שכן של מיכה, מכיר אותו מגיל 4.5, אז המנהג שלנו היה להתאסף בגבעה למול שאול ויצמן, ולשחק כדורגל, טוב אז, מיכה בלי להגיד, הוא היה שחקן מצוין, שתמיד אני והוא עשינו את הכוחות. צביקה שפירא היה שוער, והיינו משחקים, אני חושב שעכשיו אין לי כושר לזה. היינו משחקים שעה וחצי, שעתיים. מוציאים את הלשון בקיץ, בחום הכי גדול.

עזר ויצמן : דודי ושאול תמיד היו הכועסים נכון? דודי היה מתרגז. אני זוכר שנכנסתי פעם אחת לשיכון, נסעתי במכונית ופה על יד הבית שלכם ראיתי שני חברי'ה מתפלשים, מכים מכות, אולי תיארתי לעצמי, נעצרתי להפריד ביניהם. דודי ושאול מכות רצח. כי זה היה ודאי אחד ממאה פעמים.

צביקה : והיינו משחקים שעות על גבי שעות גם בחופש הגדול, גם אחרי הלימודים בחופש גדול אחד לא היה לנו מה לעשות אז חפרנו תעלה, כיסינו אותה עם פחים ועל הפחים שמנו חול. בפנים עשינו מדורות כל פעם היה שומר עד שבאו הפושטקים ממורשה והרסו לנו ואז גם התחילה למעשה מלחמת הגושים מה שנקרא, היינו שני מחנות והתבצרנו ממש כמו מלחמה, זרקנו אחד על השני גושים וכמובן שהגוש נחת עליי, אני עם המזל שלי. ומיכה היה הראשון שניגש ועל יד הפנס חיטט לי בראש ואמר לי 'שברת את הראש'. כמובן שהתחלתי לבכות, הייתי אז קטן. וניגשתי הביתה ולקחו אותי לבית החולים, קופת חולים, סידרו לי את זה. זה מה שאני ככה זוכר אולי במשך הערב אני אזכר יותר, מעורפל קצת.

גידי : אותה גבעה אני זוכר שהיה על אותה גבעה איזה קודקוד כזה קטן של חמרה קשה, אף אחד לא היה יכול להסיר את זה אני זוכר ששנים זה עוד היה למעלה בגבעה. דודי היה לך, אני חושב פעם, רצון להוריד את זה. אף אחד לא הצליח להזיז את זה. על אותה גבעה היינו עושים כל יום שישי את המדורות, ערבי כיתה תמיד היו באותו יום, ביום שישי, על אותה גבעה, כמובן מיכה היה חלק מזה. בית ספר עממי לא היה רק על הגבעה, היה גם בתוך בית הספר, מיכה אחר כך יצא לחיפה. וחזר יותר מאוחר, איזה שנתיים, זה היה כיתה ד' ה', או ה' ו', בדיוק אני לא זוכר. ה' ו' שאתם הייתם בחיפה ואחר כך חזרתם אלינו. וכאן כבר התחילו להתארגן החיים מחוץ, יותר בבית ספר פחות בשכונה. הייתה קבוצת כדור יד, מה שאני זוכר זה את יוסף קרמנדי כמובן. את כולנו. אני לא כל כך נטלתי בזה חלק אבל רבים פה היו באותה קבוצה. מיכה היה גזבר, והמרכז אם אפשר להגיד, גם המרכז במשחק וגם מחוץ לזה. יוסף אתה בטח זוכר הרבה דברים יותר ממני.

יוסף : לא יודע, יש לי המון המון זיכרונות אני פשוט לא יודע איפה להיזכר, אני בערך זוכר את מיכה שהגיע לקבוצת הכדור יד, הוא היה בכיתה ו' אני חושב. בא לבית הספר והציג לי תלמיד חדש, מאוד אמביציוזי ואז התחילה להיות, להתארגן לא יודע לאו דווקא קבוצת כדור יד, אני זוכר גם זה, אז התחלנו להתעסק בהקמת מגרש, אני מנסה להזכיר לכם את זה, השטח שהיה על יד בית הספר, שטח ריק שעכשיו עומדים השיכונים ורצינו להקים שם מגרש כדורגל והלכנו לסחוב עצים ומיכה היה הראשון שהתנדב. עד כמה שזכור לי בכיתה ו' עם דודי, צביקה ועומר הלכו וסחבו עצים מהבניין שבנו שם בניינים ועשינו שערי כדורגל. והתחילו לשחק כדורגל אז ככה ראיתי שלסחוב לאיזה כיוון לא כל כך רצוי וניסיתי לכוון את החברה לאתלטיקה. זה היה בכיתה ו' גידי אז שהכדור ברזל עלה לך על האצבע. מיכה אפשר להגיד שחלה בו צד הקנאה שהוא הרבה יותר טוב ממנו, הוא היה קצת איטי, לעומת זה הוא הצטיין מאוד בסלים האלה ועשינו תחרות קליעות והפסיד. אתם זוכרים את העמודים האלה, מי זוכר את זה? היה מונח ככה באלכסון. קצת יותר מאוחר קם באמת קבוצת הכדור יד. ופה המון המון דברים, הזיכרון הראשון, זה היה משחק בפרדס חנה אני חושב. המשחק היה למעשה ההופעה הראשונה של הפועל נוה מגן. משחק ילדים. נדמה לי שהפסדנו על חודו של שער ומיכה נורא לקח את זה ללב. זיכרון נוסף שאני נזכר שהיה לי ויכוח פה. היה ערב יום הזיכרון, החליטו בטעות לשחק משחק כדור יד נגד מכבי ארזים. היה מאמן לקבוצה והסכמנו בין המאמנים שאין מקום לשחק ביום הזיכרון. אני התפרצתי פה על חלק גדול מהחבריה ומיכה היה בין הבודדים שעמד על זה שערב יום הזיכרון לא צריך לקיים משחק. התחלנו את המשחק ואבא של צביקה בא והפסיק את זה.

עם כולם פחות או יותר אני שמרתי קשר. לפני שמיכה נסע לאמריקה פגש אותי ואמר 'אני נוסע אבל אני אחזור לשחק כדור יד' זה ככה תמצית. אי אפשר את הכול לספר.

צביקה : מיכה ואני, זה היה בכיתה ז', תמיד נפגשנו ואני לא יודע איך לעשות את זה. אז היינו עומדים שם ליד הפנס, כולם היו הולכים הביתה, מארק היה מלווה אותי ומארק בסוף היה הולך הביתה היינו עושים סיבוב שלא יראו אותנו ונפגשים.

דובר (!): עוד סיפורים מבית הספר, היו עושים חידונים בתנ"ך בכיתה, בבית הספר, אז מה שהיה, היה כל הזמן קרב בין עמוס ומיכה, מי יזכה במקום הראשון. וכל פעם זה היה מתחלף, זה היה כל פעם איזה חידון, כל פעם זה היה, אחד מהם מנצח, או הוא או הוא, שני, ראשון וכו'. לגבי כדורגל, דיברנו על זה כל כך הרבה אבל אני זוכר את המשחק שעשינו, אנשי הגבעה נגד אנשי גידי, אתה זוכר? איפה שהיום יש את השיכונים בדרך לבית הספר. זה היה אחד המשחקים, אני כבר לא זוכר איך שנגמר המשחק בדיוק.

גידי : טוב אז אנחנו מתקדמים הלאה ומגיעים לבית הספר התיכון שזאת תקופה ארוכה מאוד של 4 שנים, ובטח הרבה יותר זוכרים מאשר העממי. גם כאן, די קשה לחלק את זה להתחלה, לאמצע, בכל אופן, כמה זיכרונות שאני זוכר מבית ספר התיכון. פפו היה יותר מאוחר, היה יותר מאוחר, היה כדורסל, הרבה לקחו פה חלק, עומר, עומר תמיד היה, הם פגשו אותנו שם ויואב נבון, או אבנר. והיו המעבדות של התיכון. והיה גלעד גרוס והיה ירון גזית, ישבו שם תמיד בסוף והיו שיעורי אנגלית, ושיעורי צרפתית העוד יותר נוראים שהיו גם. וישעיהו שהיה יותר מאוחר אחר כך, עם נמרוד עם ישעיהו. טוב, כאן התיכון זה כר נרחב, מיכה לקח בו חלק רציני מאוד. קדימה ירון, תיכון אתה זוכר טוב.

ירון : טוב בתיכון, מיכה ישב לידי, למעשה כל ה-4 שנים. למעשה הדבר הראשון שאני זוכר ממיכה, ישבנו ביחד והיה לנו מבחן בהיסטוריה, רמי אז היה מורה. ומיכה לא זכר את התאריכים בעל פה ורשם אותם על השולחן אבל בצד שלי, זה עזר לשנינו. רמי בא הסתובב מול הכיתה ופתאום הוא נעמד וישבנו כמובן בסוף. בטור, לא הקרוב לקיר אלא על ידו, וכמובן ספסל אחריו, ורמי תמיד היה מסתובב ולהישען על הקיר, ולצפות מאחורה מה קורה. ואיך שרמי מתקרב אני והוא, שם את היד על התאריכים. היה נדמה לי, שנייה לפני שהוא התקרב, לא הבנתי איך הוא ראה את זה. הוא רואה איך שאני ככה כותב עם יד אחת והיד השנייה, וכעבור כמה דקות ראה את כל התאריכים. שאל מה זה, מה לעשות. ואני זוכר שאני נורא התעצבנתי שמיכה

לא בא ואמר רמי אני כתבתי. יצאנו שנינו החוצה ולמחרת אנחנו חוזרים, רמי המורה קורא לשנינו. מיכה אומר לו 'רמי אני כתבתי את זה, תעשה מה שתעשה'. אז רמי אמר 'טוב אני מבטל לשניכם את המבחן'. זה ציון שלישי, זה המבחן הקבוע בשלישי אני זוכר. דווקא בציון שלישי קיבלנו שנינו 7 ועד היום אני לא מבין איך הוא עשה את זה. קיבלנו 7, כך היה המבחן שלנו שווה לפי ההערכה. זה היה הדבר הראשון, יש עוד המון המון זיכרונות מכל ה-4 שנים.

עמוס : האמת היא שבתקופת התיכון, רוב החיים כל מה שזוכרים עכשיו התרכזו סביב הרצון לעשות קצת יותר ברדק, קצת יותר שמחה, שהלימודים זה יותר כיסוי והמשך פעילות, להמשיך לחיות. אבל הבעיה הייתה תמיד מי יתחיל את הברדק ומי ידאג שלא יתפסו. זה אופייני למיכה, אני חייב לציין. הבעיה הייתה תמיד מי יתחיל. היה לנו מורה ישעיהו, היה קצת, היו לו בעיות. אבל בדרך כלל היינו מצפים לשמוע את הויש הראשון, את הנעל הראשונה שעפה ללוח, ואחרי זה היה מתחיל תפוחי העץ, שקיות אוכל, ילקוטים והכל. אני זוכר שאני פעם הייתי צריך להעביר הרצאה, איזה משהו בתולדות הפילוסופיה ולא היה לי נעים, הכנתי הרצאה וזה, אמרתי למיכה 'תשמע מיכה, אני רוצה להעביר את ההרצאה הזאת בשקט, תעשו לי טובה'. רבינר אמר זה תקופת פפו, זה באמת הייתה תקופת פפו, סביבו התרכזו רוב הבידור בבית הספר. ואני זוכר שיעור אחד מיכה אמר לי עמוס תביא, היה לי טייפ קטן, 'תביא אותו אנחנו נחמם את פפו ככה טוב טוב, נקבל קריזה ואנחנו נקליט את זה וזה יהיה יפה כבר'. אז הוא התיישב באותו שיעור בצד ככה על יד הקתדרה היה לנו בשולחנות מעבדה, והייתה מטוטלת כזאת ליד הקיר. כל פעם אני נותן מכה קלה זה היה עושה טיק. כל הקבוצה פרינציפ ישבה בשקט והוא בא נתן לה כאפה. וכולם אומרים לו 'מיכה תפסיק, מיכה תפסיק'. מר מיכה, והוא ממשיך, בסוף פפו התעצבן מהקתדרה הרביץ זינוק ככה, טרזן. אחרי זה תפס ועשה 'ששש.. חברה לא תספרו'.

ירון : בקשר לפפו ומיכה, אז יש עוד איזה דבר אחד שתמיד מיכה עשה. ישבנו כמו שאמרתי בסוף, פפו תמיד, בחור רגיש, הוא היה עצבני, היינו דופקים לו על השולחן. כשהוא היה מסתובב ללוח לכתוב נוסחה או משהו אנחנו היינו מתחילים, על השולחן עם העטים, מסתובב אחורה ומשתגע מתעצבן והוא ידע שמיכה בכלל מפסיק ככה, מתחבא מאחורי, מי זה היה שם, נדמה לי אביב וגלעד. אה נמרוד ואביב ישבו לידו. הם ככה יושבים ומתגלגלים מצחוק איך שהוא מסתובב עוד פעם, מתחילים לתופף. ואנחנו היינו משתגעים על זה.

דובר ? : יום אחד בא מיכה אליי שואל אותי, איך בתיכון, אומר אל תשאל, אני עושה ברדק והחברה נדפקים.

דודי : אני באמת זוכר בחמישי שישי, הייתה לנו מורה לצרפתית, קלייר, זה היה אני חושב סיפור אופייני למיכה. פלמח היה אז כנראה בדיוק הגיע לגיל ההתבגרות, רצה לראות מה המורה מחביאה מתחת לשמלה. כמובן שהיה עדיין קשה לו לעשות את זה, הוא זרק פעם ספר מהשולחן והתחיל להרים אותו. מיכה תפס מהר מאוד את הפטנט וראה שגם הוא יכול ליהנות מהעניין, היה כל רגע מגרה אותו, 'תזרוק, תזרוק' ופלמח זרק ומיכה מציץ. אני בהתחלה לא קלטתי בדיוק מה קורה שם, החלטתי גם כן לראות מה קורה. זה סיפור, אני חושב שהוא די אופייני למיכה כי הוא היה תמיד מאלה שהיו אוהבים לעשות ברדק קטן וחיובי ולא להיתפס בסוף. לא להכניס יותר מידי את ידו בצלחת. בתקופה של בית הספר התיכון, אני לא כל כך הייתי חבר טוב של מיכה, לא שהייתי ברוגז איתו אלא שפשוט לא התחברנו, התחברנו יותר מאוחר. אז זה מה שנשאר לי ממנו הברדק הקטן, הידע להסתדר, 'פלמח אתה תזרוק, אני כבר אסתכל'.

גדי : בהחלט, שבחו של מיכה, ידע להסתדר. היה לנו בכיתה חיים ברמן, כולנו זוכרים אותו, היה משהו מיוחד. חיים ברמן גם היה עושה שיעורים. גם. בהחלט. היינו מסתדרים טוב מאוד עם חיים ברמן, כל יום אחר הצהריים, היינו מתיישבים אצלו, היה טוב.

אבנר : אמרת אנגלית, מיכה משום מה אהב נורא אנגלית. זה השפה שהוא נורא אהב. אז אחד הנושאים היה story, וכל הסיפורים, זה היה קצת קשה לספר את הסיפור. כשהמורה אומרת לו ספר את הסיפור, תעלה את התיק על השולחן, תתחיל לחפש דברים. כל הזמן שהיא אומרת תחפש, תספר את הסיפור, הוא עדיין מחפש דברים. בקיצור חיפשנו דברים, היינו יעני עסוקים.

ירון : אני ומיכה ישבנו ביחד כמו שאמרתי והשמות משפחה די דומים, גזית וגרנית, הוא בפרינציפ היה מתבלבל. אף פעם הוא לא היה קורא לי גזית ולו גרנית אלא תמיד הפוך. הוא היה מסתכל עליי אומר גרנית קום ומיכה היה קם. ולהפך. הוא המציא את השם גרזית.